

CELJSKA MOHORJEVA DRUŽBA

Prva slovenska založba

CELJE - LJUBLJANA

MATEJA GOMBOC: DROBNI KORAKI VELIKIH JUNAKOV

Kako drobni koraki iz malih naredijo velike junake

Mali junaki iz nekega mesta se vsak dan srečujejo v šoli, na igrišču in vsak večer tudi pri šmarnicah. Prihajajo iz različnih družin, v katerih se vsak po svoje trudijo biti čim boljši, tako do staršev kot do bratcev in sestic. Včasih jim ne uspe. Pa tudi v šoli ne gre vedno vse kot po maslu ... Ko se zvečer srečujejo pri šmarnicah, rešujejo skupaj s kaplanom Miho številne zagate, v katerih se znajdejo čez dan, in iščejo odgovore na vprašanja, ki se jim porajajo. Kako bi to rešil Jezus? Kako tudi nas bodri Mati Marija? Kakšen zgled so nam svetniki? Bi lahko tudi mi postali takšni? Tako drobni koraki iz malih naredijo velike junake.

Podatki o knjigi

- Naslov: DROBNI KORAKI VELIKIH JUNAKOV
- Avtorica: Mateja Gomboc
- Urednik: Ivan Mohar
- Cena: 8 €
- Velikost: 150 mm x 195 mm
- Vezava: mehko vezano
- Število strani: 72
- ISBN: 978-961-278-188-0
- Založnik: Celjska Mohorjeva družba

Kontakt

Nina Brumec
telefon 01.244.36.70
mohorjeva@siol.net

Predstavitev avtorice

Mateja Gomboc, profesorica slovenščine, mama in pisateljica, je napisala že precej knjig za otroke: Matic in Meta vsepovsod, Ime mi je Jon, Polonca, mala in velika, Tinka na kvadrat, Kdo si pa ti?, nekaj pa tudi za odrasle. Piše zgodbe, ki so objavljene v otroških revijah Mavrica, Ciciban, Cicido in Kekec. Male junake, ki stopajo v svet z drobnimi koraki, srečuje vsepovsod in dobro ve, da jih prav drobni koraki spoznavanja sveta spreminjajo v velike mojstre življenja.

Odlomek iz knjige

Pri največjem prijatelju na obisku

V zadnjih dneh pomladnih počitnic so Grega, Jan, Blaž in David metali na koš na šolskem igrišču. Nenadoma se je zgodila nesreča in Grega je moral z zlomljeno roko na urgenco. Toda zvečer se je družčina zbrala pri šmarnicah. Hura, šmarnice so se začele!

Če imaš mavec na roki, ti morda res ni treba pomivati posode ali pometati. In morda se malo smiliš učiteljem in mami. Vendar pa si prikrajšan za marsikaj. Košarka odpade. Ne pa tudi prijatelji! In tudi šmarnice ne!

Tako se je Grega s prijatelji dobil že prej, na igrišču. Nekaj časa so še metali na koš. On seveda ne. No ja, saj je tudi opazovanje igre zanimivo. Ko pa je prišel čas, jih je poklical: »Ej, fantje, gremo!«

Maks je spustil žogo in začudeno pogledal Blaža, Davida in Jana, ki so nehali z igro in zapuščali igrišče: »Kam pa greste zdaj?«

Obšla jih je čudna zadrega, kot da delajo kaj prepovedanega. Toda Grega je nekako zbral besede in Maksu pojasnil: »K maši gremo.« Pa je bilo izrečeno! Maks se je začudil: »K maši? Mar ni to samo za stare mame? A to ste – stare mame, hi hi?«

Zadrega je legla nadnje kot kakšna črna pelerina in se pomešala z jezo. Grega je uspel zajeceljati: »Nismo, ne,« in so šli. Bolje tako, sicer bi se sprli. Samo še Maksa so slišali, ki jih je posmehljivo pozdravil: »Adijo, mamke.«

Molčali so vse do cerkve. Vsak je tuhtal, kaj bi lahko rekel. Toda nič pametnega se niso mogli domisliti.

Morda pa so prav zaradi tega bolj prisluhnili evangeliju, ki ga je kaplan prebral: »Vsi vas bodo sovražili zaradi mojega imena; toda kdor bo vztrajal do konca, bo rešen.« Uh, te besede so bile pa še hujše!

Po končanem evangeliju je čas vedno namenjen pogovoru; to je namreč uvedel njihov kaplan Miha. Običajno jim je on postavljaj vprašanja. Toda tokrat je Grega že stegnil roko (tisto brez mavca, seveda!) in povedal vso zgodbo z Maksom. Zaključil jo je z vprašanjem: »Kaj narediti, če se kdo norčuje, ker hodiš v cerkev?«

»Jaz bi ga najraje – prebutal!« se je oglasil Blaž. A čim je izrekel, mu je bilo žal. Take grobe besede težko ležejo, če pa so izgovorjene v cerkvi, so prav boleče. Takoj je vedel, da bi bila to res slaba izbira.

Kaplan je sedel mednje in jih vprašal: »Kaj menite, da bi naredil Jezus?«

Zanimivo vprašanje! Grega si je zamislil Jezusa, ki skupaj z njimi meče na koš (to bi bilo odlično!), potem pa se Maks norčuje iz njega (to ne bi bilo tako odlično ...). In Jezus? Zamišljeno je na glas razpredal: »Jezus bi se nasmehnil in mu rekel, da maša ni za stare mame, ampak za vse. Za vse, ki imajo radi njega, prijatelja.«

»Res je,« se je oglasila Ivana. »Saj smo rekli, da prihajamo sem na obisk k najboljšemu prijatelju, k Jezusu. Prijatelje pa radi obiskujemo, mar ne?«

»Po moje bi Jezus povabil tudi Maksa, naj gre z njim,« je rekel Jan in žal mu je bilo, da je zamudil priložnost, ko bi tako kot Jezus tudi sam lahko povabil Maksa s seboj.

»Jaz sem že ugotovila, da več dosežem, če sem prijazna, kot pa s prepirom,« je pripomnila Maša in nekoliko tiše dodala: »Ampak včasih na to pozabim ...«

Kaplan Miha je povzel: »Da zaključimo: tudi če se bo kdo norčeval iz vas, vztrajajte v ljubezni in ga povabite s seboj. In saj veste, kaj je rekel Jezus: Jaz sem z vami ...«

»... do konca sveta!« so zaključili vsi skupaj.

Grega je držal obljubo in s seboj prinesel živopisane flomastre, da so se po šmarnicah kaplan in prijatelji podpisali na mavec. Maša je zraven svojega imena narisala tudi rdeč srček. No ja, tega Grega ni čisto razumel, a je bil vseeno v zadregi. Malo mu je bilo pa tudi všeč.

(Zgodba za drugi dan šmarnic)